

Zasady wiary Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego (1889 rok)

1. **Jest jeden Bóg**, osobowa i duchowa istota, Stwórca wszystkich rzeczy, wszechmocny, wszechwiedzący i wieczny; nieskończony w mądrości, świętości, sprawiedliwości, dobroci, prawdzie i łaskawości; niezmienny i wszechobecny przez swego przedstawiciela Ducha Świętego [zobacz: Ps. 139:7].
2. **Jest jeden Pan**, Jezus Chrystus, Syn Wiecznego Ojca, ten przez którego stworzył On wszystko i przez którego wszystko istnieje. Przyjął On naturę potomków Abrahama dla odkupienia naszej upadłej rasy i zamieszkał pomiędzy ludźmi. Jako pełen łaski i prawdy żył jako przykład dla nas, zmarł jako nasza ofiara, zmartwychwstał dla naszego usprawiedliwienia, wstąpił na Niebiosy jako nasz jedyny Pośrednik w niebiańskiej świątyni, gdzie dzięki zasługom swej przelanej krwi zapewnia przebaczenie grzechów każdemu, kto przyjdzie do niego ze skruchą; jako końcową część jego arcykapłańskiej służby, zanim zasiądzie na swoim królewskim tronie, dokona wielkiego pojednania za grzechy wszystkich tych ludzi, a ich grzechy zostaną wymazane (Dz. Ap. 3:19) i usunięte ze świątyni, zgodnie z tym co zostało ukazane w służbie kapłańskiej, która wskazywała na służbę naszego Pana w Niebie [zobacz: 3Mojż. 16; Hebr. 8:4-5; Hebr. 9:6-7].
3. **Pisma Święte** Starego i Nowego Testamentu dane z natchnienia Boga, zawierają pełne objawienie Jego woli człowiekowi i są jedyną nieomylną zasadą wiary i praktyki.
4. **Zanurzenie** (chrzest) jako obrzęd chrześcijańskiego zboru ma być udzielane tym, którzy okazali wiarę i skruchę. Obrzęd ten upamiętnia zmartwychwstanie Chrystusa, a my przystępując do chrztu, okazujemy naszą wiarę w Jego pogrzebanie i zmartwychwstanie, a przez to również w zmartwychwstanie wszystkich świętych w dniu ostatecznym. Żaden inny sposób nie przedstawia lepiej tych faktów, jak ten który opisany jest w Piśmie Świętym, a mianowicie zanurzenie [zobacz: Rzym. 6:3-5; Kol. 2:12].
5. **Nowonarodzenie** obejmuje całkowitą przemianę konieczną do dostosowania nas do królestwa Boga, która składa się z dwóch części: moralnej zmiany wyrażonej przez nawrócenie i praktykę chrześcijańskiego życia [zobacz: Jan 5,3] oraz fizycznej zmiany dokonanej wraz z powtórным przyjściem Chrystusa, gdy umarli powstaną nieskażeni a żywi zostaną w jednej chwili, w oka mgnieniu, przemienieni w nieśmiertelnych [zobacz: Łuk. 20:36; 1Kor. 15:51-52].
6. **Proroctwo** jest częścią objawienia Boga danego człowiekowi. Jest zawarte w Pismach, które są pożyteczne do nauki (zobacz: 2Tym. 3:16) i jest przeznaczone dla nas i dla naszych dzieci (zobacz: 5Mojż. 29:29). Choć Słowo Boga jest otoczone nieprzeniknioną tajemnicą, proroctwo czyni je lampą dla naszych stóp i światłem dla naszych dróg (zobacz: Ps. 119:105; 2Piotra 1:19). Tym, którzy je studiują obiecane jest błogosławieństwo (zobacz: Obj. 1:1-3). Ma być rozumiane przez lud Boży, aby mógł on dostrzec swoje miejsce w historii świata i zrozumieć jakie obowiązki są od nich wymagane.
7. Historia świata począwszy od określonych dat w przeszłości, poprzez powstanie i upadek imperiów, oraz chronologiczny ciąg wydarzeń, aż do ustanowienia wiecznego Królestwa Bożego, jest naszkicowana w licznych wielkich łańcuchach proroctw, które to proroctwa obecnie są już wypełnione, oprócz scen końcowych.
8. Nauka o nawróceniu świata i doczesnym millenium jest baśnią tych ostatnich dni, wymyśloną po to, aby uspić czujność ludzi i wprowadzić ich w stan cielesnego bezpieczeństwa, aby zostali zaskoczeni przez dzień Pański jak przez złodzieja w nocy (zobacz: 1Tes. 5:3). Drugie przyjście Chrystusa ma poprzedzić millenium, a nie nastąpić po nim. Zanim pojawi się Pan, moc papieska z wszystkimi jej obrzydliwościami ma nadal trwać (2Tes. 2:8); pszenica i kłkol ma rosnąć razem (zobacz: Mat. 13:29-30.39), a ludzie źli i zwodziciele brnąć będą w coraz większe zło, jak mówi nam Słowo Boże [zobacz: 2Tym. 3:1.13].
9. Błąd popełniony przez adwentystów w roku 1844 dotyczył natury wydarzenia jakie miało wówczas nastąpić, a nie czasu. Żaden okres proroczy jaki jest nam dany, nie sięga do powtórnego przyjścia, lecz najdłuższy z tych okresów – 2300 dni z Dan. 8:14, skończył się w roku 1844 i doprowadził nas do wydarzenia nazwanego oczyszczeniem świątyni.

10. **Świątynia nowego przymierza** jest przybytkiem Boga w Niebie (o czym Paweł mówi w ósmym i dalszych rozdziałach listu do Hebrajczyków), którego sługą jest nasz Pan jako wielki Arcykapłan. Świątynia ta jest pierwowzorem przybytku Mojżesza, a związane z nią dzieło naszego Pana - pierwowzorem pracy żydowskich kapłanów poprzedniego systemu (zobacz: Hebr. 8:1-5). Ta właśnie, niebiańska, nie ziemską świątynia miała być oczyszczona przy końcu okresu dwóch tysięcy trzystu dni. Oznacza to, idąc za przykładem symboliki ziemskiej świątyni, wejście arcykapłana do miejsca najświętszego w celu dokończenia rocznego cyklu służby, poprzez dokonanie pojednania i usunięcie ze świątyni grzechów wierzących (zobacz: Dz. Ap. 3:19), złożonych na krótko w miejscu świętym (zobacz: 3Mojż. 16; Hebr. 9:22-23). Dzieło to, rozpoczęte w roku 1844 polega na prawdziwym wymazywaniu grzechów wierzących (zobacz: Dz. Ap. 4:19) i ma trwać krótki, lecz nieokreślony przedział czasu, u kresu którego ten akt łaski dla świata zostanie zakończony, a Chrystus powróci ponownie.

11. **Boże moralne wymagania** są takie same dla wszystkich ludzi żyjących we wszystkich systemach religijnych. Są one w skrócie określone w przykazaniach wypowiedzianych przez Jahwe na Synaju, wyryte na tablicach kamiennych i złożone w arce, która z tego powodu była nazwana arką przymierza (zobacz: 4Mojż. 10:33; Hebr. 9:4). Prawo to jest niezmiennie i wieczne, będąc zapisem sporządzonym na podstawie tablic przechowywanych w arce, w prawdziwej świątyni na wysokościach, która z tej samej przyczyny jest nazwana arką Bożego przymierza. W czasie gdy zabrzmiał dźwięk siódmej trąby apokalipsy, wypowiedziane zostały słowa: „*I otworzyła się świątynia Boża, która jest w niebie, i ukazała się Skrzynia Przymierza jego w świątyni jego*” Obj. 11:19.

12. **Czwarte przykazanie** tego prawa wymaga abyśmy poświęcili siódmy dzień każdego tygodnia, potocznie zwany sobotą, na powstrzymanie się od naszej pracy i wykonywanie świętych i religijnych obowiązków. Jest to jedyny tygodniowy dzień odpoczynku znany z Biblii, nazwany Szabatem. Dzień ten został wyróżniony jeszcze przed utraceniem Raju (zobacz: 1Mojż. 2:2-3) i będzie nadal zachowywany w Raju przywróconym (zobacz: Izaj. 66:22-23). Fakty, które dotyczą dnia Szabatu odnoszą się wyłącznie do siódmego dnia tygodnia i nie dotyczą żadnego innego dnia. Takie pojęcia jak „żydowski Szabat” utożsamiane z siódmym dniem tygodnia, lub „chrześcijański szabat”, odnoszone do pierwszego dnia tygodnia, są wyrażeniami wymyślonymi przez ludzi, w rzeczywistości niebiblijnymi i fałszywymi.

13. **Człowiek grzechu**, utożsamiany z systemem papieżstwa, zamyślił zmienić czasy i prawa (prawa Boga – zobacz: Dan. 7:25) i w kwestii czwartego przykazania wprowadził w błąd prawie całe Chrześcijaństwo. Proroctwo mówi o mającej się dokonać wśród wierzących reformie w tym względzie, co stanie się na krótko przed powtórny przyjściem Chrystusa [zobacz: Izaj. 56:1-2; 1Piotra 1:5; Obj. 14:12].

14. **Naśladowcy Chrystusa** powinni być szczególnym ludem. Nie powinni naśladować zwyczajów ani dostosowywać się do dróg tego świata, nie powinni miłować jego rozkoszy ani popierać jego szaleństw, gdyż jak mówi apostoł: „*Jeśli więc kto chce być przyjacielem świata...*” w tym właśnie sensie, „*...staje się nieprzyjacielem Boga*” Jak. 4:4. Chrystus mówi, że nie możemy służyć dwóm panom lub w tym samym czasie służyć Bogu i mamonie [zobacz: Mat. 6:24].

15. Pismo Święte domaga się prostoty i skromności ubioru jako widocznego znaku ucziostwa wśród tych, którzy uważają siebie za naśladowców Tego, który był „cichy i pokornego serca”. Noszenie ozdób ze złota czy pereł, drogich ubrań lub czegokolwiek, co jest przeznaczone jedynie na to, aby przystroić osobę i pielęgnować w niej dumę i wrodzoną naturę cielesnego serca, powinno być odrzucone zgodnie ze wskazówkami danymi nam przez Pismo Święte [zobacz: 1Tym. 2:9-10; 1Piotra 3:3-4].

16. Wsparcie ewangelicznej pracy wśród ludzi powinno być powodowane naszą miłością do Boga i do ginących dusz. Darów na to dzieło miłosierdzia nie powinniśmy pozyskiwać dzięki loteriom lub zbiórkom dokonywanym wśród lubiących zabawę i pobłażanie apetytowi grzeszników, na jarmarkach, świętach, przyjęciach, itp. imprezach, które są hańbą dla kościoła Chrystusowego. Proporcja pomiędzy naszymi dochodami a darami oddawanymi na rozwój dzieła Bożego nie może być mniejsza dzisiaj niż w poprzednim systemie prawnym starożytnego Izraela. Abraham (którego dziećmi jesteśmy, jeżeli należymy do Chrystusa – zobacz: Gal. 3:29), dał dziesięcinę ze wszystkiego (zobacz: Hebr. 7:1-4), gdyż wiedział, że dziesięcina należy

do Pana (zobacz: 3Mojż. 27:30). Idąc za tym wzorem, dziesięcina z wszelkich dochodów ma uzupełniać ofiary tych, którzy są gotowi wspierać dzieło ewangelii (zobacz: 2Kor. 9:6; Mal. 3:8-10).

17. Wrodzone lub inaczej cielesne serce znajduje się w stanie wrogości z Bogiem i jego prawem. Wrogość ta może być ujarzmiona wyłącznie poprzez radykalną przemianę uczuć, zmianę nieświęconych zasad na święte. Z tą zmianą wiąże się pokuta i wiara, jako szczególne dzieło Ducha Świętego prowadzącego wierzących do odnowy i nawrócenia serc.

18. Wszyscy pogwałcili prawo Boga i nie mogą sami z siebie okazywać posłuszeństwa jego sprawiedliwym wymaganiom. Jesteśmy zależni od Chrystusa, po pierwsze - z powodu usprawiedliwienia naszych wcześniejszych wykroczeń, i po drugie - z powodu łaski, która czyni godnym przyjęcia nasze posłuszeństwo Jego świętemu prawu w teraźniejszym i przyszłym czasie.

19. Duch Boga był obiecany, by objawić swoją obecność w zborze przez pewne dary, wymienione zwłaszcza w 1Kor. 12 i Efez. 4. Dary te nie są dane po to, aby zastąpić lub zająć miejsce Biblii, która jest wystarczająca, aby uczynić nas mądrymi ku zbawieniu. W wyliczeniu różnych sposobów jego działań, Duch zapewnia możliwości do tego, aby pozostawać z ludem Bożym aż do końca czasu, aby wprowadzać go w poznanie tego słowa, które przez niego zostało natchnione, aby przekonywać o grzechu, czynić przemianę serca i życia. Ci, którzy odmawiają Duchowi jego miejsca i nie pozwalają na jego działanie, zaprzeczają po prostu tej części Biblii, która przypisuje mu [Duchowi] to dzieło i miejsce.

20. Bóg, będąc w zgodzie ze swoim jednolitym postępowaniem z całą ludzkością, posyła obwieszczenie o bliskości drugiego przyjścia Chrystusa. Dzieło to jest symbolizowane przez trzy poselstwa z czternastego rozdziału księgi Objawienia. Ostatnie, trzecie poselstwo ukazuje nam dzieło reformy dotyczącej prawa Bożego, konieczne aby Jego lud mógł osiąść zupełną gotowość na to wydarzenie.

21. **Czas oczyszczenia świątyni** (zobacz: punkt 10), w połączeniu z czasem ogłoszenia trzeciego poselstwa (zobacz: Obj. 14:9-10), jest czasem sądu śledczego dotyczącego najpierw umarłych, a następnie - przy końcu czasu łaski - żyjących. Sąd ten określi, kto z miliardów obecnie śpiących w prochu ziemi jest godny udziału w pierwszym zmartwychwstaniu, oraz kto z tłumu żyjących [przy powrocie Chrystusa] jest godny przemienienia. Musi to być wiadome, zanim Pan się pojawi [na obłokach nieba].

22. **Grób**, do którego wszyscy zmierzamy, wyrażony Hebrajskim słowem „szeol” lub greckim słowem „hades”, jest miejscem lub stanem, w którym „*nie ma ani działania, ani zamysłów, ani poznania, ani mądrości*” *Kazn. 9:10*.

23. Stan, w jakim znajdujemy się po śmierci jest stanem ciszy, beczynności i całkowitej nieświadomości [zobacz: Ps. 146:4; Kazn. 9:5-6; Dan. 12:2].

24. Z więzienia, jakim jest grób, ludzkość przez cielesne zmartwychwstanie ma zostać wyprowadzona – w pierwszym zmartwychwstaniu dla sprawiedliwych, które będzie miało miejsce przy powtórnym przyjściu Chrystusa, oraz w drugim zmartwychwstaniu dla niesprawiedliwych, które odbędzie się tysiąc lat później (zobacz: Obj. 20:4-6).

25. W czasie trwania okresu ostatniej trąby żyjący sprawiedliwi mają być przemienieni w jednej chwili, w oka mgnieniu, a zmartwychwzbudzeni sprawiedliwi mają być pochwyceni w powietrze na spotkanie z Panem, aby już na zawsze z Nim pozostać (zobacz: 1Tes. 4:16-17; 1Kor. 15:51-52).

26. Ci, którzy otrzymają nieśmiertelność, zostaną zabrani do Nieba, do Nowego Jeruzalem, do domu Ojca, w którym jest wiele miejsca (zobacz: Jan 14:1-3), gdzie będą rządzić wraz z Chrystusem przez okres tysiąca lat, sądząc w tym czasie świat i upadłych aniołów, przydzielając im karę jaka będzie wykonana na nich przy końcu tysiąca lat (Obj. 20:4; 1Kor. 6:2-3). W tym czasie Ziemia będzie opuszczona przez ludzi i pogrążona w chaosie (zobacz: Jer. 4:23-27), w stanie, w jakim znajdowała się na początku, określonym tym samym słowem bezdena otchłań, (gr. „abyssos”), co w 1Mojż. 1:2. W tych warunkach szatan będzie uwięziony przez okres tysiąca lat (zobacz: Obj. 20:1-2) i ostatecznie zniszczony (zobacz: Obj. 20:10; Mal. 4:1). Ta scena zniszczenia,

do którego on pragnął doprowadzić w całym uniwersum, stanie się odpowiednim dla niego mrocznym miejscem więzienia, a w końcu miejscem jego ostatecznego stracenia.

27. Gdy skończy się okres tysiąca lat, Pan zstąpi z Nieba wraz ze swym ludem i Nowym Jeruzalem (zobacz: Obj. 21:2). W tym czasie umarli niesprawiedliwi zostaną wzbudzeni z martwych i wyjdą na oblicze jeszcze nieodnowionej Ziemi. Otoczą miasto i obóz świętych (zobacz: Obj. 20:9) [aby je zdobyć], lecz wtedy zstąpi ogień z nieba od Boga i pochłonie ich tak, że „nie pozostanie po nich ni korzeń, ni żadna gałązka” (Mal. 3,19, BWP), tak, jak gdyby ich nigdy nie było (zobacz: Abd. 15-16). W tym wiecznym unicestwieniu od oblicza Pańskiego (zobacz: 2Tes. 1:9) niesprawiedliwi spotkają „wieczne potępienie” (zobacz: Mat. 25:46, BWP), którym jest wieczna śmierć (zobacz: Rzym. 6:23; Obj. 20:14-15). Tak będzie wyglądać zguba niezbożnych ludzi, gdy pochłonie ich ogień, który zniszczył również niebo i ziemię „z powodu którego niebiosa w ogniu stopnieją i rozpalone żywioły roz płyną się” (zobacz: 2Piotra 3:7-12), oczyszczając Ziemię z największych nawet plam przekleństwa grzechu.

28. Nowe Niebo i nowa Ziemia mocą Boga wyrosną z popiołu dawnego świata i ta odnowiona Ziemia wraz z Nowym Jeruzalem jako jej metropolią i stolicą będzie wiecznym dziedzictwem świętych, miejscem, w którym święci zamieszkają na zawsze (zobacz: 2Piotra 3:13; Ps. 37:11.29; Mat. 5:5).

Uwaga!

Powyższe zasady wiary zostały po raz pierwszy wydane w roku 1872 przez Uriaha Smitha w formie ulotki, a dwa lata później pojawiły się w czasopiśmie „Signs of the Times” staraniem Jamesa White'a. Istniejący już wówczas oficjalnie Kościół Adwentystów Dnia Siódmego popierał te zasady i aż do roku 1914 prezentował je w swoich oficjalnych publikacjach (jak magazyn Yearbook). Natomiast w rok później (1915) zmarła E. White.

Jak zapewne czytelnik zauważył, w pierwszych zasadach wiary brak jest punktu dotyczącego Ducha Proroctwa. Nie oznacza to jednak, że nie wierzymy w proroczy dar zesłany Kościołowi w postaci natchnionych świadectw Jezusa spisanych piórem Ellen White. Nie było to również przeoczeniem ze strony pionierów i przywódców Kościoła żyjących w czasach Ellen White. Większość z nich gorąco wierzyła w natchnienie jej pism. Świadomie jednak nie stało się to punktem lub testem wiary; do zbawienia i życia w wierze wystarczające jest bowiem Słowo Boże. Jest tam wszystko czego potrzebujemy do poznania naszego grzesznego stanu oraz ratunku w krwi Chrystusa. Są tam jasno opisane wszystkie nauki i proroctwa, dzięki którym możemy uniknąć zwiędzenia.

Duch Proroctwa jest czymś ponadobowiązkowym. Nie powinno się wymagać od członków zborów Bożych wiary w natchnienie Ellen White. Powinniśmy jednak w uprzejmy sposób dowodzić tej prawdy, wiedząc jak bardzo jest ona przydatna w poszerzaniu naszego zrozumienia planu zbawienia oraz coraz głębszym poznaniu nauk Biblii.